

Alkotmánybíróság

1015 Budapest, Donáti u. 35-45.

postacím: 1535 Budapest, Pf. 773.

elektronikus kapcsolattartással!

hianypotlas@mkab.hu

(előterjesztve a fenti email-címre, módosítások és kiegészítések az eredeti beadvánnyal egységes szerkezetben)

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG		
Ügyszám: 1V/940-2/2025		
Érkezett: 2025 MÁJ 13.		
Érkezés módja		
POSTÁN	☒ @	EGYÉB:
Példány: 1	Melléklet: 0	Kezelőiroda: <i>ju</i>

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Ügyszám: IV/940-1/2025.

A tisztelt Alkotmánybíróság Hivatalvezető-helyettesének fenti számú tájékoztató levele tanúsága szerint a benyújtott alkotmányjogi panasz hiányos, ezért 30 napos jogvesztő határidővel hiánypótlásra szólított fel.

Erre tekintettel az eredeti alkotmányjogi panaszt

kiegészítem

és azzal egységes szerkezetben a hianypotlas@mkab.hu elektronikus címre expedíálom a tisztelt Alkotmánybíróság részére. Mivel a fenti ügyszámból és az indítványozó nevéből egyértelműen kiderül, hogy a hiánypótlás melyik ügyre vonatkozik, ezért elektronikus aláírás nem történt. A kiegészítés elkészítése során továbbá figyelembe vettem a tisztelt Alkotmánybíróság honlapján az általános és részletes tájékoztatókat. A 30 napos határidő a 2025. május 13-i expedíálással megtartásra került, mert annak lejárt: május 14.

Indítványozó: Dobó Márton András [redacted] ajtószám alatti lakos, aki jogi Képviselő nélkül, személyesen jár el.

Kijelentem, hogy a jelen alkotmányjogi panasz indítványommal összefüggésben nevem nyilvánosságra hozatalához hozzájárulok, amelyről lentebb, **az eredeti alkotmányjogi panaszban** részletesen nyilatkoztam.

1. A tisztelt Alkotmánybíróság hatáskörét

az eredeti beadványomtól eltérően, a tisztelt Hivatalvezető-helyettes úr iránymutatásainak megfelelően, az igény sorrendjét felcserélve, elsődlegesen az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontja, illetve az Abtv. releváns 27. § (1) bekezdés alapján jelölöm meg, mely szerint az alaptörvény-ellenes bírói döntéssel szemben az egyedi ügyben érintett személy vagy szervezet valódi alkotmányjogi panasszal fordulhat az Alkotmánybírósághoz, ha az ügy érdekében hozott döntés vagy a bírósági eljárást befejező egyéb döntés

a) az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogát sérti, és

b) az indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva.

Az Abtv. 52. § (2) bekezdés második fordulata alapján – a megjelölt alkotmányossági kérelemen túl – szíveskedjenek hivatalból megtehető megállapításokra vonatkozó hatáskört is gyakorolni a 28. § (1) bekezdés tekintetében, ezáltal a 26. § szerinti, jogszabály Alaptörvénnyel való összhangját illető vizsgálatot is lefolytatni a kifejtett indokok miatt. /Különös tekintettel a 14/2024. (VII. 8.) Ab /normavilágosság/, 73/2006. (XII.15.) Ab Határozatokra/

Másodlagosan – arra az esetre, ha az Alkotmánybíróság nem találná alaptörvény-ellenesnek a bírói döntést és hivatalból sem vizsgálja a jogszabály Alaptörvénnyel való összhangját, akkor az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés c) pontja, illetve az Abtv. 26. § (1) bekezdése alapján is megjelölöm a tisztelt Alkotmánybíróság hatáskörét, mely szerint alkotmányjogi panasszal az Alkotmánybírósághoz fordulhat az egyedi ügyben érintett személy vagy szervezet, ha az ügyben folytatott bírósági eljárásban alaptörvény-ellenes jogszabály alkalmazása folytán

- a) az Alaptörvényben biztosított jogának sérelme következett be, és
- b) jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva.

2. A vizsgálandó bírói döntés pontos megnevezése:

A Hódmezővásárhelyi Járásbíróság előtt folyamatban volt kifogás elbírálása tárgyában hozott **1.Szk.101/2024/16. számú** – az ügy érdemében hozott, a bírósági eljárást befejező – **ügydöntő Végzés** (továbbiakban: Végzés) a Hódmezővásárhelyi Rendőrkapitányság **06803/271-28/2024. szabs. számú határozatára is kiterjedően.**

3. A konkrét eljárásjogi szabály: A szabálysértésekről, a szabálysértési eljárásról és a szabálysértési nyilvántartási rendszerről szóló **2012. évi II. törvény** (továbbiakban: Szabs.tv.)

4. Indítványozóként egyedi ügyben érintett személy vagyok, mert az alkotmányjogi panasszommal támadott jogerős bírói végzés olyan szabálysértési ügyben keletkezett, amelyben eljárás alá vont személy minőségben vettem részt.

5. A támadott bírói végzés az ügy érdemében hozott döntés, mely az első fokon eljáró szabálysértési hatóság határozatában megállapított **Csendháborítás szabálysértés** elkövetése miatt, a velem szemben kiszabott 50.000,- forint pénzbírságot akként változtatta meg, hogy azt 26.000,- forint megfizetésére mérsékelte. Indokolásában mellőzte az **italozásra** vonatkozó Szabálysértési Hatóság álláspontját, mely szerint: *egy több főből álló társaság hangos beszélgetése, italozása, valamint az e során történt hangos zenehallgatás nem szolgáltat okot az indokolt zajkeltésre.*

Egyebekben a szabálysértési hatóság határozatát hatályban tartotta. Ennél fogva a jogerős végzés a szabálysértési hatóság határozata alapján kötelez a 26.000,- forint pénzbírság megfizetésére, **amelynek végrehajtását az alkotmányjogi panasz előterjesztése miatt az eljáró Bíróság felfüggesztette.**

6. A megsértett, Alaptörvényben biztosított jog:

A Hatósági- és a bírói döntés – álláspontom szerint – sérti az **Alaptörvény**

XXVIII. cikk (1) bekezdését: mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el;

XXVIII. cikk (3) bekezdését: a büntetőeljárás alá vont személynek az eljárás minden szakaszában joga van a védelemhez.

A Szbs. tv. 133. § (7) bekezdése rögzíti: ha az Alkotmánybíróság alkotmányjogi panasz alapján a bíróság határozatával együtt a szabálysértési hatóság azzal felülvizsgált határozatát is megsemmisítette, akkor újabb szabálysértési eljárás a megsemmisített határozatokkal elbírált cselekmény miatt nem indítható.

7. E jogsérelem lényege:

A sérelmezett bírói döntés az Alaptörvényben biztosított jogaimat azáltal sérti, hogy lényeges kérdésekre vonatkozóan hiányos indokolást tartalmaz, illetőleg a tisztességes és nyilvános tárgyalás követelményeinek – álláspontom szerint – a bírósági eljárás nem felelt meg. Az eljárás és a döntés az Alaptörvény 28. cikk szerinti zsinórmértéknek sem felel meg, mely szerint jogszabály értelmezése nem vezethet önkényes eredményre, ezek alapján a bírói Végzés **az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében** biztosított jogomat sérti.

Továbbá a Szabálysértési Hatóság eljárása, illetve a nyilvános tárgyalás során – álláspontom szerint – nem biztosították a védelemhez való jogot, mert nem értesítettek tanúmeghallgatásról (Bejelentő utcán történő meghallgatásáról), illetve a tanúhoz a nyilvános bírósági tárgyalás során kérdések intézése nem volt biztosított, mert meg sem idézték Őket. Valamint – a tisztelt eljáró bíróság szerint – döntő fontosságú iratot kérésünk ellenére nem bocsátottak időben rendelkezésünkre. Az objektív adatokat rögzítő **decibelmérő alkalmazás használatával sem tudtam elkerülni, hogy szabálysértés elkövetőjévé váljak**, illetve objektív határértékeket tartalmazó jogszabályok is mellőzve lettek. Ez által **az Alaptörvény XXVIII. cikk. (3) bekezdésében** biztosított jogom sérült.

8. Indokolás, hogy a sérelmezett bírói döntés miért ellentétes az Alaptörvény megjelölt rendelkezéseivel:

A konkrét és személyes indokolás előtt fel kívánom hívni a tisztességes bírósági tárgyaláshoz való jogból fakadó követelményeket, amelyet az Alkotmánybíróság – ismereteim szerint – átfogóan a **7/2013. (III. 1.) AB határozatában** foglalta össze és a **61/2011. (VII. 13.) AB határozat** e körben is elvi jelentőségű.

A teljesség igénye nélkül megállapítható, hogy „az Egyezmény” *„eljárási garanciákat tartalmazó cikkei általában elfogadott értelmezése szerint a fair trial olyan minőség, amelyet az eljárás egészének és körülményeinek figyelembevételével lehet csupán megítélni. Ezért egyes részletek hiánya ellenére éppúgy, mint az összes részletszabály betartása dacára lehet az eljárás »méltánytalan« vagy »igazságtalan«, avagy »nem tisztességes«.* Természetesen különbözik egy eljárás fair voltának megítélése az abban az ügyben döntő nemzetközi bizottságok vagy bíróság eljárásában a magyar Alkotmánybíróság lehetőségeitől, amely elvont normakontrollt végez. Ez utóbbiban csupán a **„tisztességes eljárás megkövetelte általános ismérvek megállapítására van lehetőség”** (ABH 1998, 91, 95.). Az Alaptörvény hatálybalépésével immáron az Alkotmánybíróság feladatai közé tartozik a bírói döntések alaptörvény-ellenességének vizsgálata is, amellyel egyidejűleg jelentkezik a tisztességes eljárás megkövetelte gyakorlati szempontok, így az indokolási kötelezettség meghatározásának igénye is.

„az indokolt bírói döntéshez fűződő jog megsértését kizárólag az alapul fekvő egyedi ügy összes körülményeinek vizsgálatát követően lehet megítélni.” E miatt a tisztelt Alkotmánybíróság – álláspontom szerint – nem mellőzheti az alkotmányjogi panaszom vizsgálatát.

„a döntéssel szemben feltétlen elvárás, hogy a bíróság az ügy lényegi részeit a szükséges alaposággal vizsgálja meg, és erről a vizsgálatáról a határozatának indokolásában is adjon számot. A Bíróság álláspontja szerint nem felel meg az Egyezmény 6. Cikkében foglalt elvárásnak, ha a felülbírálati bírói fórum az alsóbb fokú bíróságnak az ügy lényegi kérdései tekintetében kifejtett érveit további vizsgálat és a vizsgálat indokainak előadása nélkül hagyja helyben.” Sajnálatos módon a nyilvános tárgyaláson ezt tapasztaltuk.

„kizárólag a kellő alapossággal indokolt bírói határozatból tűnhet ki, hogy az ügyet eldöntő bíróság ténylegesen figyelembe vette-e a felek által előterjesztett bizonyítékokat és érveket.” Az objektív bizonyítékokat az eljáró Bíróság – álláspontom szerint – nem vette figyelembe.

„Az indokolt bírói döntéshez fűződő jog ebből következően az Alaptörvény XXVIII.cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes eljárás alkotmányos követelményrendszerén belül jelentkezik. Az alkotmányos előírás ugyanakkor kizárólag az eljárási törvényekben foglaltak szerint kötelezheti a bíróságot a döntésének alapjául szolgáló indokok bemutatására. Ebből következik, hogy az Alkotmánybíróság az Alaptörvény e szabályát mindig együtt olvassa a jogvita jellege, és az adott ügy típusa által kijelölt konkrét eljárásjogi szabályokkal. Az Alaptörvény 28. cikk első mondata úgy rendelkezik, hogy "[a] bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik." Az Alaptörvény 28. cikke tehát a bíróságokkal szemben azt a követelményt fogalmazza meg, hogy ítélezésük során a jogszabályokat az Alaptörvénnyel összhangban értelmezzék és alkalmazzák.”

„az Alkotmánybíróság nem vizsgálja azt sem, hogy az indokolásban megjelölt bizonyítékok és megjelenő érvek megalapozottak-e, mint ahogy azt sem vizsgálja, hogy a jogalkalmazó helytállóan értékelte-e az eljárásban beszerzett bizonyítékokat és előadott érveket, vagy a konkrét ügyben a bírói mérlegelés eredményeként megállapított tényállás megalapozott-e. A tényállás megállapítása, a bizonyítékok értékelése, és mérlegelése ugyanis az eljárási jogi szabályokban a jogalkalmazó számára fenntartott feladat.” Indítványozó ennek tudatában készítette el a hiánypótlást, mivel a tisztelt Hivatalvezető-helyettes úr egyértelműen rámutatott, hogy az Alkotmánybíróság nem válhat burkoltan negyedfokú bírósággá (jelen esetben másodfokú bírósággá), azaz superbírósággá.

„a bírói döntésekkel szemben azt a minimális elvárást mindenképpen megfogalmazza, hogy a bíróság az eljárásban szereplő feleknek az ügy lényegi részeire vonatkozó észrevételeit kellő alapossággal megvizsgálja, és ennek értékeléséről határozatában számot adjon. Ennek megítéléséhez az Alkotmánybíróság vizsgálja a jogvita természetét, az alkalmazandó eljárási törvény rendelkezéseit, a felek által az adott ügyben előterjesztett kérelmeket és észrevételeket, valamint az ügyben választ igénylő lényeges kérdéseket.”

Ennek megfelelően hívtam fel a szabálysértési törvényt, illetve lentebb részletesen mutattam rá a Szabs. tv. számtalan megsértésére, ezért a bírói döntés alkotmányossági vizsgálatát erre tekintettel kérem a tisztelt Alkotmánybíróságtól.

„Az Alkotmánybíróság az érdemi eljárás során megválaszolandó alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdésnek elsősorban azt tekinti, hogy összhangban áll-e az Alaptörvénnyel, ha a nyomozást folytató hatóság nem teremti meg annak lehetőségét, hogy a büntetőeljárásban kirendelt védő az eljárási törvényben foglalt jogait ténylegesen gyakorolhassa.” [8/2013. (III.1.) AB Határozat]

„a bíróság előtti eljárásban biztosítani kell annak lehetőségét, hogy megismerhessék az összes felhozott bizonyítékot és előterjesztett iratot és azokra észrevételt is tehessenek” [3064/2019. (III. 29.) AB Határozat]

Az indítvány alapjául szolgáló Végzés Alaptörvényben biztosított jogaimat azáltal sérti, hogy **lényeges kérdésre vonatkozóan hiányos indokolást tartalmaz.** A tisztelt Bíróság az indokolási kötelezettségének azért nem tett eleget, mert az objektív bizonyítékokat, a decibelmérő alkalmazást és annak adatait, valamint a testkamera bekapcsolását meg sem említette. Továbbá az irányadó 284/2007. (X.29) Korm. rendelet, illetve 28/2008 KvVm-EüM

együttes rendelet határértékeinek tényadatait figyelmen kívül hagyta, mert ezekre szintén nem tért ki az indokolásban.

Nem biztosította a **tisztességes eljáráshoz való jogot** az által, hogy a nyilvános tárgyaláson nem garantálta a védelemhez való jogot, mert az általam indítványozott Tanú kivételével más tanút (Bejelentőt, rendőr Tanúkat, a múltbeli tényről tudomással bíró Tanúkat) meg sem idézett, ez által a Szabs. tv. eljárási szabályainak megsértésein túl, a tényállást teljes körű tisztázási kötelezettségnek sem tett eleget, e miatt sérült a jogbiztonság követelménye is. Ennek hiányában a Szabálysértési Hatóság által irányított és manipulatív írásos kérdésekre adott, csupán törvényi tényállást tartalmazó válaszok iratai alapján született döntés. Azaz a szabálysértési határozat tényleges felülbírálata nem történt meg.

A **fegyveregyenlőség elvét és a védelemhez való jogot korlátozták**, mert a Bejelentő utcán történő meghallgatásáról nem értesítettek, ez által sem én, sem képviselőm nem volt jelen, nem állt módunkban releváns kérdéseket intézni Bejelentőnek. Ezt a nyilvános tárgyaláson sem tudtuk pótolni, mert – a fentiek szerint – Bejelentőt sem idézték meg. A tisztelt Bíróság által döntő bizonyítékként megjelölt iratról nem volt tudomásunk, mert azt csak a Végzés kihirdetése után, külön írásos kérésünkre küldték meg részünkre.

A Két rendőrtanú **vallomását szabálytalanul szerezték be**, mert az ügyből kizárt Hatóság előtt zajlott a meghallgatásuk.

Az adatok zártan kezelését a Szabálysértési Hatóság szabálytalanul, nem Végzésben rendelte el, ezt a t. Bíróság sem reparálta, e miatt azonban joghátrányt szenvedtem, mert jogorvoslati jogommal nem élhettem. Továbbá nem értesítettek Bejelentő meghallgatásáról, ez által Képviselőm sem lehetett jelen annak ellenére, hogy részére biztosítani kellett volna a részvételt és kérdéseket is intézhetett volna. E miatt az eljárás kimenetelét befolyásoló tényadatok a homályban maradtak. (pl.: hangoskodás alatt konkrétan mit értett a Bejelentő? Történt-e kiabálás? Hallott-e egyáltalán zenét? Mert a bejelentésben zenét egyáltalán nem említett. Továbbá a törvényi tényállás, illetve a nagykommentár „mások nyugalma” írja le, azaz – Indítványozó álláspontja szerint – a t. Bíróságnak vizsgálnia kellett volna a 60 lakásos társasházban kizárólag egy fő Bejelentő- és nagyfia által az adott időpontban (világos nappal) végzett tevékenységet, azaz konkrétan mit csinált, illetve pihent-e?

Az indítványozó kérése ellenére a tisztelt Bíróság nem küldte meg a szabálysértési eljárás alapjául szolgáló rendőri intézkedést három héttel megelőző ugyanazon bejelentés alapján foganatosított rendőri fellépés küldési naplóját, amikor is ua. bejelentés ellenére semmilyen szabálysértés nem került megállapításra. Esetleges erre alapított Perújítás e miatt lényeges nehézségekbe ütközik.

Az indokolásból az sem derül ki, hogy a jövőben milyen magatartástól kell tartózkodnom, mert az indokolás csapong a zene és a beszéd között a felderítési és tényállási hiányosságok okán. A zene ui. bizonyítottan a megengedett zajterhelési szint (55 dB) alatt 42 decibellel szólt, a közterületen folytatott beszélgetés során pedig – fényes nappal – kiabálás, üvöltözés, egyéb deviáns beszéd nem került megállapításra, fel sem merült. Indítványozó álláspontja szerint önmagában az a tény, hogy nappal beszélgetett másokkal, egyéb bizonyíték nélkül nem valósíthat meg csendháborítás szabálysértést még akkor sem, ha valaki telefonon bejelentést tesz a rendőrségre és korábbi bejelentése alapján sem állapítottak meg jogsértést.

Álláspontom szerint a szabálysértési hatóság a felelősségemet objektív adatok, bizonyítékok hiányában állapította meg, amelyet a tisztelt eljáró Bíróság helyben hagyott. Ez által a bírói döntés önkényes és nyilvánvalóan ésszerűtlen, illetve önmagában a bírói út igénybevétele formális biztosítása nem elegendő az eljárási garanciák teljesedéséhez, hiszen az alkotmányos

szabályban előírt garanciák éppen azt a célt szolgálják, hogy azok megtartásával a bíróság a véglegesség igényével hozhasson érdemi döntést.

Mindezek alapján a Bírói döntés kétséget ébreszthet az iránt, hogy a Végzés megfelel az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdéséből fakadó tisztességes tárgyalásnak és a Határozatok indokolásával összefüggő követelményeknek.

Ez álláspontom szerint felveti a bírói döntést érdemben érintő alaptörvény-ellenesség lehetőségét, amely az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) és (3) bekezdéseiben biztosított jogomat sérti.

Az Alaptörvényben biztosított jog, és e jogsérelmen túl a Bírói döntés számtalan szabálysértési eljárási szabályt sértett, amelyek – álláspontom szerint – kihatottak az ügy érdemi elbírálására is (az eredeti beadvány kronológiája szerint):

195. § (Csendháborítás), 253. §, 83. § e), 29. § (1) bek. h), 34. § (1) és (2) bek. 110. § (2) bek., 111. § utolsó fordulata, 113. §, 63. §, 57. § (3) bek. utolsó fordulata, 56. § (3) és (4) bek., 62. § (3) bek., 62/A. § (1) és (2) bek., 56. § (1) bek. és 112. §, 46. § (2) és (3) bek, 107. § (2) bek.

A Btk. vonatkozó rendelkezései: 15. § d), 20. § (2) bek.

9. Kifejezett kérelem a támadott bírósági döntés megállapítására és megsemmisítésére:

Kérem a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg a Hódmezővásárhelyi Járásbíróság előtt folyamatban volt kifogás elbírálása tárgyában hozott **1.Szk.101/2024/16. számú ügydöntő Végzés** alaptörvény-ellenességét, és az Abtv. 43. § (1) és (4) bekezdésének megfelelően azt – a Hódmezővásárhelyi Rendőrkapitányság **06803/271-28/2024. szabs. számú határozatára is kiterjedően**, figyelemmel a Szabs.tv. 133. § (7) bekezdésére is. – semmisítse meg, mivel a döntések sértik az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) és (3) bekezdésében biztosított jogomat.

10. A Szabs. tv. 116. § (3) bek. alapján a kifogás elbírálása tárgyában hozott ügydöntő Végzés ellen fellebbezésnek nincs helye, azaz a bírói döntés ellen nincs számomra biztosítva jogorvoslat.

11. Tájékoztatom a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy az ügyben rendkívüli jogorvoslati eljárás nincs folyamatban. A Végzés végrehajtását azonban az alkotmányjogi panasz jogerős befejezéséig **felfüggesztették.**

12. Az Abtv. 29. §-a szerint az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panaszt a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség, vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés esetén fogadja be. Álláspontom szerint e követelménynek alkotmányjogi panaszom megfelel.

Az Abtv. 27. §-ra alapított valódi alkotmányjogi panasz alapján a szóban forgó bírói döntés Alaptörvénnyel való összhangjáról az Alkotmánybíróság még nem döntött. Egyebekben fentebb a 7. és 8. pontokban részletesen indokoltam az indítványt.

II.

Másodlagos kérelem az Abtv. 26. §-a alapján

13. E tekintetben is a tisztelt Alkotmánybíróság hatáskörét a jelen beadványom 1. pont 5. bekezdésében jelöltem meg. Azaz másodlagosan – arra az esetre, ha az Alkotmánybíróság nem találná alaptörvény-ellenesnek a bírói döntést és hivatalból sem vizsgálja a jogszabály Alaptörvénnyel való összhangját, akkor az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés c) pontja, illetve

az Abtv. 26. § (1) bekezdése alapján is megjelölöm a tisztelt Alkotmánybíróság hatáskörét, mely szerint alkotmányjogi panasszal az Alkotmánybírósághoz fordulhat az egyedi ügyben érintett személy vagy szervezet, ha az ügyben folytatott bírósági eljárásban alaptörvény-ellenes jogszabály alkalmazása folytán

- a) az Alaptörvényben biztosított jogának sérelme következett be, és
- b) jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva.

14. a vizsgálandó jogszabályi rendelkezés és bírói döntés pontos megnevezését, amelyben a bíróság a sérelmezett jogszabályt vagy jogszabályi rendelkezést alkalmazta:

A bírói döntést a fenti 2. pontban írtam körül. A vizsgálandó jogszabályi rendelkezés a szabálysértésekről, a szabálysértési eljárásról és a szabálysértési nyilvántartási rendszerről szóló 2012. évi II. törvény (továbbiakban: Szabs.tv.) 195. § (Csendháborítás).

15. a megsértett, Alaptörvényben biztosított jogot és e jogsérelem lényege:

A Szabs. tv. 195. § törvényi tényállása – álláspontom szerint – érinti az Alaptörvény

I. cikk (1) illetve (3) bekezdését, VI. cikk (1) és (2) bekezdéseit és a XIII. cikk (1) bekezdését, mert a jogszabályi rendelkezés – álláspontom szerint – sérti a jogbiztonság-, és a normavilágosság elvét az által, hogy a szankcionált elkövetési magatartást egyértelműen nem határozza meg, nem írja körül, ez által önkényes és kizárólag szubjektív jogértelmezés veszélyét hordozza magában. A szabályozás továbbá **aránytalanul** – nem feltétlenül szükséges mértékben – **korlátozza**, a jó hírnévhez és a kapcsolattartáshoz (garázsszomszéddal beszélgetés) fűződő-, valamint a tulajdonhoz való jogot, ez által az **Alaptörvény I. cikk (1) illetve (3) bekezdései**, a **VI. cikk (1) bekezdése**, valamint a **XIII. cikk (1) bekezdésében** rögzített jogaimat sérti.

A Jogalkotó továbbá nem dolgozta ki a magántulajdon és az otthon nyugalma közötti kollízió feloldásának szempontjait.

Összegezve: a törvényi szabályozási kötelezettség ugyanakkor lényegében minőségi jellegű előírásokat is magában foglal, vagyis a jogkorlátozó intézkedések csak akkor alkotmányosak, ha azok nyilvános, előre megismerhető, világos, egyértelmű, és közérthető normákon alapulnak. Ezek a követelmények a jog uralmának (rule of law), és – ezen belül – a jogbiztonságnak az elvéből vezethetők le.

A formai követelmények érvényesítése mellett szükség van az alapjogot érintő normák tartalmi vizsgálatára is.

Az emberi jogi ügyekben döntő nemzetközi bíróságok és nemzeti alkotmánybíróságok ún. alapjogi teszteket dolgoztak ki a jogkorlátozó szabályok megítélésére. Ezek a tesztek olyan értékelési sémák, amelyek segítségével megítélhető, hogy a korlátozás célja és mértéke alkotmányosnak tekinthető-e vagy sem, tehát ezáltal önkényes.

A 3133/2023. (III. 27.) Ab Határozat [24] bekezdése kimondja, hogy „*amíg az absztrakció mértéke nem ér el egy olyan szintet, amely az azokat tartalmazó rendelkezések alkalmazását objektív szempontok szerint már önmagában is lehetetlenné, vagy éppenséggel kiszámíthatatlanná, önkényessé tenné, ezen módszer alkalmazása alkotmányosan megengedett, sőt kifejezetten indokoltnak tekinthető*

Az Alaptörvény megalkotását követően ui. az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint **a normavilágosság a jogbiztonság alapvető eleme. A normaszövegnek tehát minden esetben meg**

kell felelnie a jogbiztonság követelményének. A világos, érthető és megfelelően értelmezhető normatartalom a normaszöveggel szemben alkotmányos követelmény. A jogbiztonság megköveteli, hogy a jogszabály szövege értelmes és világos, a jogalkalmazás során felismerhető normatartalmat hordozzon. A normaszöveg értelmezhetetlenségének, avagy eltérő értelmezést engedő voltának az a következménye, hogy kiszámíthatatlan helyzetet teremt a norma címzettjei számára. Álláspontom szerint a Szabs.tv. 195. §-a ezen alkotmányossági követelményeknek nem felel meg.

Továbbá a büntetőjogi szankció kilátásba helyezésével tilalmazott magatartás leíró diszpozícióinak határozottnak, körülhatároltnak, világosan megfogalmazottnak kell lennie. Alkotmányossági követelmény a védett jogtárgyra és az elkövetési magatartásra vonatkozó törvényi akarat világos kifejezésre juttatása. Egyértelmű üzenetet kell tartalmaznia, hogy az egyén mikor követi el a büntetőjogilag szankcionált jogsértést. Ugyanakkor korlátoznia kell az önkényes jogértelmezés lehetőségét a jogalkalmazók részéről. Vizsgálni kell tehát, hogy a tényállás a büntetendő magatartások körét nem túl szélesen jelöli-e ki és elég határozott-e. [73/2006. (12. 15.) AB Határozat] A Szabs.tv. 195. §-a ezen követelményeknek sem felel meg, mert – álláspontom szerint – kiterjesztő értelmezést enged meg a jogalkalmazó számára.

16. az indítványban indokolni kell, hogy a sérelmezett jogszabály, jogszabályi rendelkezés miért ellentétes az Alaptörvény megjelölt rendelkezésével:

Maga az Alkotmánybíróság a **73/2006. (XII.15.) Ab Határozatában** már kimondta az akkor hatályos Csendháborítás törvényi tényállásának alkotmányellenességét és kellő időt biztosított a Jogalkotó számára új, az alkotmányos követelményeknek megfelelő szabályozás megalkotására.

Sajnálatos módon ennek a jogalkotó a mai napig nem tett eleget, mert a 218/1999. Kormányrendelet 2012. április 15-ig hatályos 6. §-a a jelenleg hatályos Szabs. tv. 195. § törvényi tényállásával teljes egészében szóról szóra még mindig megegyezik.

Ezen állapotot mind a Rendőrhatalóság, mind a t. Hódmezővásárhelyi Járásbíróság a Szabálysértési Nagykommentárral igyekszik reparálni, amely szintén a 73/2006 AB Határozatra hivatkozik, azonban jogszabályi erővel nem bír és – indítványozó álláspontja szerint – nem pótolhatja a Jogalkotás követelményét és a tiszta jogszabályi értelmezést.

Az Alkotmánybíróság – még 2006-ban – úgy ítélte meg, hogy a szövegösszefüggésekre és a jogszabály gyakorlati fontossága miatt – kerülendő, hogy egyáltalán ne legyen egy ideig „csendvédelmi” szabálysértési tényállás – a Szabr. 6. § (1) bekezdésének „és a megengedettnél nagyobb” szövegrészét 2007. március 1-jei hatállyal semmisíti meg, **így kellő időt hagy a jogalkotó számára új, az alkotmányos követelményeknek megfelelő szabályozás megalkotására.**

A fentebb kifejtettek miatt azonban ennek a jogalkotó nem tett eleget, ezért a különböző hatóságok (pl.: a tartózkodási helyem szerinti: Siófoki Rendőrkapitányság **kontra** állandó lakóhelyem szerinti: Szegedi Rendőrkapitányság, illetve egy azon Rendőrhatalóság (Szegedi Rendőrkapitányság) két különböző rendőrfőre homlokegyenest másként ítélték meg ugyanazon cselekményt, ebből kifolyólag a Szabs. tv. 195. §-a nem felel meg a jogbiztonság azon követelményének, hogy a jogszabály szövege értelmes és világos, a jogalkalmazás során felismerhető normatartalmat hordozzon.

A normaszöveg értelmezhetetlenségének, avagy eltérő értelmezést engedő voltának az a következménye, hogy kiszámíthatatlan helyzetet teremt a norma címzettjei számára.

Sajnálatos módon, ez történt a velem szemben lefolytatott szabálysértési eljárás során is, mert kiabálás, ordítózás, stb. deviáns magatartás nem történt, csupán normál beszélgetést szankcionált a Hatóság fényes nappal szabálysértésként, illetve a bizonyítottan 42 decibellel szóló rádió hangerejét nem vetették össze a vonatkozó, fentebb kifejtett objektív adatokat tartalmazó jogszabályokkal, ez által az indítvány alapjául szolgáló Szabs.tv. 195. §-a önkényes, kizárólag szubjektív megítélésre alapozott bírói döntést eredményezett, amely megelégszik csupán azzal, hogy bejelentés érkezzon a rendőrhatalomhoz, de figyelmen kívül hagyja, hogy ugyanilyen bejelentés alapján korábban jogsértés nem került megállapításra.

Az eredeti beadványomban részletesen kifejtettem a **2010. évi CXXX. törvény a jogalkotásról** vonatkozó rendelkezéseit, amelyet továbbra is változatlanul fenntartok.

Az **Alaptörvény I. cikk (3) bekezdése** szerint az alapvető jogokra és kötelezettségekre vonatkozó szabályokat törvény állapítja meg. Alapvető jog más alapvető jog érvényesülése vagy valamely alkotmányos érték védelme érdekében, a feltétlenül szükséges mértékben, az elérni kívánt céllal arányosan, az alapvető jog lényeges tartalmának tiszteletben tartásával korlátozható.

Az **Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdése**: mindenkinek joga van ahhoz, hogy magán- és családi életét, otthonát, kapcsolattartását és jó hírnevét tiszteletben tartsák; **(2) bekezdés: az állam jogi védelemben részesíti az otthon nyugalmaát.**

Az **Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdése** szerint mindenkinek joga van a tulajdonhoz.

Álláspontom szerint e tekintetben nem a Hivatalvezető-helyettes úr által megfogalmazott Alkotmánybíróság egyenlőséggel kapcsolatos gyakorlata szerinti alkotmányellenes megkülönböztetésről, azaz összehasonlítható – azonos csoportba tartozó – személyi köréről van szó, hanem a magánszférához való jog részét képező **otthon nyugalmaához fűzött alapjog és a tulajdonhoz való alapjog kollíziója** esetén a kollízió feloldásának szempontjait és annak eljárási kereteit a Jogalkotó nem szabályozta, illetve szigorú követelményeket támaztató szükségességi-arányossági tesztet nem készített.

Amikor az alapjogi konfliktus a jogalanyok egymás közötti jogviszonyában akként merül fel, hogy az egyik magánszemély alapjogát a másik személy alapjoga veszélyezteti (konkuráló/versengő alapjogok), az állam tevőleges védelmi kötelezettségére nézve annak közvetítő, kiegyenlítő szerepét szükséges hangsúlyoznia.

E miatt – álláspontom szerint – mulasztásban megnyilvánuló alaptörvény-ellenes helyzet áll fenn, amelyet eredeti beadványomban részletesen kifejtettem.

Annak eldöntésénél ui., hogy a használati jog gyakorlása mikor éri el a szükségtelen zavarás szintjét, általánosságban abból lehet kiindulni, hogy a használat a helyi viszonyok ismeretében meghaladja-e a rendeltetésszerű használat kereteit, jelentősen korlátozza-e a másik tulajdonost a saját ingatlanának használatában.

Megjegyzendő, hogy az Alaptörvény 28. cikkére is tekintettel „a bíróságoknak az a kötelezettsége adódik, hogy ha olyan jogszabályt értelmeznek, amely valamely alapjog gyakorlását korlátozza, akkor a jogszabály engedte értelmezési mozgástér keretein belül az érintett alapjog korlátozását kizárólag a szükséges és arányos mértékű beavatkozás szintjére szorítsák”. Ez nem jelenti azt, hogy a bíróságoknak a döntéseiket közvetlenül az Alaptörvény rendelkezéseire kellene alapítaniuk, csupán azt, hogy az alkalmazandó jogszabályi rendelkezések értelmezése és a konkrét tényállásra való alkalmazása során figyelemmel kell lenniük a releváns alkotmányossági szempontokra a kollízió érdekek között. (Ez az indokolás – álláspontom szerint - az Abtv. 27. §-ra is vonatkozik)

Rá kell továbbá mutatnom, hogy az objektív adatokat rögzítő decibelmérő alkalmazás használatával sem tudtam elkerülni, hogy szabálysértés elkövetőjévé váljak annak ellenére, hogy az a tisztelt Bíróság részére bemutatásra került - a fentebb kifejtettek – szerint, azonban ennek figyelmen kívül hagyását nem indokolta. Ergo még így sem lehet védekezni az eljárások során.

17. az indítványnak továbbá kifejezett kérelmet kell tartalmaznia az adott jogszabály, jogszabályi rendelkezés alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére:

Kérem a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy Az **Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés c) pontja** szerint az alkotmányjogi panaszom alapján vizsgálja felül az egyedi ügyben alkalmazott jogszabályi rendelkezés Alaptörvénnyel való összhangját és a szabálysértésekről, a szabálysértési eljárásról és a szabálysértési nyilvántartási rendszerről szóló **2012. évi II. törvény 195. szakaszát (Csendháborítás)** az **Abtv. 41. § (1) bekezdése** alapján a jogszabályi rendelkezést teljesen vagy részben semmisítse meg, mert az **Abtv. 24. § (3) bekezdése** szerinti kizáró ok nem áll fenn.

Az Abtv. 45. § (6) bekezdés alapján kérem továbbá, hogy a tisztelt Alkotmánybíróság az alaptörvény-ellenes jogszabály alkalmazása alapján a bíróság [...] a jogerős határozattal befejezett szabálysértési eljárás felülvizsgálatát rendelje el, mert az eljárásban alkalmazott jogszabályi rendelkezés semmisségéből a szabálysértési felelősség alóli mentesülés következne.

A teljes vagy részbeni megsemmisítést azért kérem, mert a 73/2006 (12.15) AB Határozat kellő időt hagyott a jogalkotó számára új, az alkotmányos követelményeknek megfelelő szabályozás megalkotására, azonban azt a mai napig nem teljesítették és a fentebb kifejtettek miatti alaptörvény-ellenes állapot áll fenn.

18. Az indítványban utalni kell arra, hogy az indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva:

A Szabs. tv. 116. § (3) bek. alapján a kifogás elbírálása tárgyában hozott ügydöntő Végzés ellen fellebbezésnek nincs helye, azaz a bírói döntés ellen nincs számomra biztosítva jogorvoslat.

19. Az Alkotmánybíróságot tájékoztatni kell arról, hogy folyamatban van-e az ügyben rendkívüli jogorvoslati felülvizsgálati eljárás:

Tájékoztatom a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy az ügyben rendkívüli jogorvoslati eljárás nincs folyamatban. **A Végzés végrehajtását azonban az alkotmányjogi panasz jogerős befejezéséig felfüggesztették.**

20. Az Abtv. 29. §-a szerint az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panaszt a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség, vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés esetén fogadja be. Álláspontom szerint e követelménynek alkotmányjogi panaszom megfelel.

A Csendrendeletet, azaz a Szabs. tv. 195. §-ban jelenleg hatályos „Csendháborítás” szabálysértés törvényi tényállását a tisztelt Alkotmánybíróság 2006 óta érdemben nem vizsgálta. Az Abtv. 31. § (1) bekezdése alapján az Alkotmánybíróság döntést még nem hozott, illetve a rendes bíróság alkalmazta a jogszabályt és arra alapította Végzését. Ezért beadványom egésze a **12. és 16. pontjaiban részletesen kifejtett indokokkal együtt** bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenességet, illetve alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést vet fel különös tekintettel arra, hogy **időközben megszületett az Alaptörvény.**

Az Abtv. 24. § (3) bekezdés utolsó fordulatára tekintettel, az Alkotmánybíróság 2006-os döntése óta a körülmények alapvetően megváltoztak nem csak az Alaptörvény megalkotása miatt, hanem az infokommunikációs eszközök technikai fejlődés okán is. Ma már ui. bárki okos telefon alkalmazásokkal hangerősséget mérhet és tárolhat, illetve az esetleges szabálysértés elkövetését kép- és hangfelvétellel rögzítheti. A Magyar Rendőrség járőrzetói állománya mostanra rendelkezik gépjármű fedélzeti- illetve testkamerával is, amely objektív bizonyítékként szintén felhasználható. (Sajnálatos módon az intézkedő rendőr testkamerája nem kapcsolt be.)

21. Az Európai Unió Bíróságához, valamint az Emberi Jogok Európai Bíróságához csak azt követően kívánok fordulni, amikor a tisztelt Alkotmánybíróság meghozta döntését.

Az eredeti alkotmányjogi panasz:

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Alulírott, Dobó Márton András ([REDACTED]) a továbbiakban: **Panaszos** az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés c) és d) pontjai, valamint az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 26. § (1) bek. illetve 27. § (1) bek. alapján

alkotmányjogi panasszal

fordulok a tisztelt Alkotmánybírósághoz.

Elsődlegesen kérem a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg a szabálysértésekről, a szabálysértési eljárásról és a szabálysértési nyilvántartási rendszerről szóló 2012. évi II. törvény (továbbiakban: **Szabs.tv.**) 195. § (Csendháborítás) alaptörvény-ellenességét, és azt az Abtv. 41. § (1) bekezdése alapján részben semmisítse meg, továbbá az Abtv. 46. § (1) bekezdés és a (2) bekezdés c) pontja alapján – mert a jogi szabályozás Alaptörvényből levezethető lényeges tartalma hiányos – hívja fel az Országgyűlést feladatának teljesítésére és állapítsa meg, hogy az a szóban forgó szabálysértési ügyben nem alkalmazható.

Kérem továbbá, hogy a Szabs.tv. 253. §-a tekintetében az Abtv. 46. § (1) bekezdése és a (2) bekezdés a) pontja alapján – az Európai Unió jogának való megfelelés miatt - szintén hívja fel az Országgyűlést feladatának teljesítésére az Európai Parlament és a Tanács (EU) irányelve (2016. március 9.) 2016/343 Eu Irányelvnek történő megfelelés érdekében.

Másodlagosan kérem a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg a Hódmezővásárhelyi Járásbíróság előtt folyamatban volt kifogás elbírálása tárgyában hozott 1.Szk.101/2024/16. számú ügydöntő Végzés alaptörvény-ellenességét, és az Abtv. 43. §-ának megfelelően azt – a Hódmezővásárhelyi Rendőrkapitányság 06803/271-28/2024. szabs. számú határozatára is kiterjedően - semmisítse meg.

Kérelmem indokolásaként az alábbiakat adom elő:

1. Az indítvány benyújtásának törvényi és formai követelményei

a) A pertörténet és a tényállás rövid ismertetése:

a/1) A Bejelentés (küldési napló) alapján:

Küldés helye: [redacted] órákor [törölve]...telefonszámról bejelentést tett a Csongrád-Csanád Vármegyei Rendőr-főkapitányság tevékenység irányítási központjába, miszerint [redacted] bolt melletti garázs előtt isznak és hangoskodik 3 férfi. Az egyik a garázs tulajdonosa. A bejelentő lakik [törölve]...emeleten. Kiszólt nekik, de kinevették. Nem szeretné, ha nevét elárulnák.

Munkanapló: Dobó Márton [redacted] közterületen (a garázs előtt) alkoholt fogyasztott és hangoskodott a fenti személy. Szabálysértési feljelentés. A járőrök kamerája felvette a fenti cselekmény elkövetését.

a/2) A Feljelentés alapján:

Szolgálatom teljesítése során [redacted] órákor az Ügyeletvezető utasítására megjelentem a [redacted] zám alatti helyen, mivel onnan bejelentés érkezett, miszerint a panelház aljában lévő egyik garáznál 3 fő hangoskodik. A helyszínre érkezve igazoltatás alá vontam a 3 személyt, akik a garázs előtt tartózkodtak, a garászból zene hallatszódott ki az egyik fő Dobó Márton András [redacted] alatti lakos. Nevezett személy, csak többszöri felszólítás után volt hajlandó magát igazolni, valamint a garázsban szóló zenét sem volt hajlandó lehalkítani, mondván „ez nem közterület, ez a saját garázs, magántulajdona, nem követ el csendháborítást, még nincs 9 óra, a telefonja szerint 47 decibellel szól a zene, nem hangos”. Dobó Úrral közöltem, hogy szabálysértést követ el, ezért közöltem vele, hogy ellene szabálysértési feljelentéssel fogok élni. Az intézkedés végeztével észleltem, amint Dobó Úr a mellette lévő Dreher Gold 5 %-os alkohol tartalmú sörből fogyaszt, pohárba kitöltve, a jobb kezével a szájához emelte úgy ivott bele a pohárba. Nevezett személlyel közöltem, hogy a közterületen lévő alkohol fogyasztással is szabálysértést követ el, ezért ennek okán is feljelentéssel élek ellene. Az alkohol fogyasztást rögzítette a szolgálati gépjárműbe felszerelt fedélzeti kamera, amely megtekinthető...

a/3) A Bíróság által megállapított tényállás alapján (a Panaszos megjegyzéseivel):

A Hódmezővásárhelyi Járásbíróság az I.Szk.101/2024. számú szabálysértési ügyben Hódmezővásárhelyen, 2025. január 10. napján – nyilvános tárgyaláson – meghozott Végzésével a Bíróság Panaszost csendháborítás szabálysértés [Szabs.tv. 195. § (1) bekezdés] elkövetése miatt a Hódmezővásárhelyi Rendőrkapitányság, mint Szabálysértési Hatóság 2024. szeptember 05. napján kelt 06803/271-28/2024. szabs. számú határozatát megváltoztatta akként, hogy a kiszabott 45.500, - (Negyvenötezer-ötszáz) forint pénzbírság összegét 26.000, - (Huszonhatezer) forintra mérsékelte. **A Végzés ellen fellebbezésnek helye nincs.**

A szabálysértési eljárás a Szegedi Rendőrkapitányság Közrendvédelmi Osztály Járőr- és Őrszolgálati Alosztály gépkocsizó járőrpárosa 2024. június 5. napján kelt. feljelentése alapján indult Panaszossal szemben a Szabs.tv. 200. § (1) bekezdése a) pontjának II. fordulatába ütköző és aszerint minősülő szeszital fogyasztás tilalmának megszegése szabálysértés, a Szabs. tv. 195. § (1) bekezdésbe ütköző és aszerint minősülő csendháborítás szabálysértés, valamint a Szabs. tv. 207. § (1) bekezdésbe ütköző és aszerint minősülő személyazonosság igazolásával kapcsolatos kötelességek megszegése szabálysértés elkövetése miatt.

A Csongrád-Csanád Vármegyei Rendőr-főkapitányság a 2024. június 17. napján kelt. 06800/15-1/2024. számú határozatával a szabálysértés elbírálásából a **Szegedi Rendőrkapitányságot kizárta**, és az eljárás lefolytatására a Hódmezővásárhelyi Rendőrkapitányságot jelölte ki.

A Hódmezővásárhelyi Rendőrkapitányság Szabálysértési Hatósága 2024. augusztus 28. napján kelt, 06803/271-26/2024. szabs. számú – meghallgatás nélküli eljárásban meghozott – határozatával Panaszost csendháborítás szabálysértés elkövetése miatt 45.500, - forint pénzbírsággal sújtotta és a szeszecital-árusítás, - kiszolgálás és - fogyasztás tilalmának megszegése, valamint személyazonosság igazolásával kapcsolatos kötelességek megszegése szabálysértések elkövetése miatt indított eljárást a szabálysértési hatóság – mivel a cselekmény nem szabálysértés – megszüntette.

Panaszos törvényes határidőben, 2024. szeptember 01. napján a fenti határozattal szemben írásbeli vallomást terjesztett elő. A Hódmezővásárhelyi Rendőrkapitányság Szabálysértési Hatósága ezt követően 2024. szeptember 5. napján kelt 06803/271-28/2024. szabs. számú határozatával a korábbi határozatát visszavonta, és azonos tényállás megállapítása mellett, Panaszossal szemben csendháborítás szabálysértés elkövetése miatt 45.500, - forint pénzbírságot szabott ki, és a szeszecital-árusítás, - kiszolgálás és - fogyasztás tilalmának megszegése, valamint személyazonosság igazolásával kapcsolatos kötelességek megszegése szabálysértések elkövetése miatt indított eljárást a szabálysértési hatóság – mivel a cselekmény nem szabálysértés – megszüntette.

Panaszos a szabálysértési hatóság határozatával szemben az arra nyitva álló törvényes határidőn belül kifogást terjesztett elő, és tárgyalás tartása iránti kérelmet nyújtott be. A terhére rótt szabálysértés elkövetését és a szabálysértési felelősségét továbbra sem ismerte el. Panaszos álláspontja szerint a szabálysértési hatóság határozata teljes egészében megalapozatlan, a büntetés összezszerűségében eltúlzott, igazságtalan és aránytalan, mivel a fokozatosság elvét nem vették figyelembe. A vallomásban foglaltakat és az indítványokat továbbra is változatlanul fenntartja. A Panaszos kifogása alapján a Hódmezővásárhelyi Járásbíróság kizárólag a csendháborítás szabálysértés elkövetését vizsgálta meg, mert **a többi eljárást a szabálysértési hatóság – a bíróság álláspontja szerint is, helyesen eljárva – megszüntette.**

A szabálysértési határozat tényállásának lényege szerint a Szegedi Rendőrkapitányság Közrendvédelmi Osztályának rendőrei az ügyeletes utasítására - állampolgári bejelentést követően- 2024. június 4. napján 20 óra 45 perc körüli időben megjelentek [REDACTED] belterületén, a [REDACTED] szám alatti társasháznál. A helyszínen a rendőrök igazoltattak három személyt, akik az egyik - nyitott állapotban lévő - garázs előtt tartózkodtak, és akik közül az egyik Panaszos volt. A határozat kitért arra is, hogy a garázsban szóló zenét eljárás alá vont személy nem volt hajlandó lehalkítani, mondván „ez nem közterület ez a saját garázsa, magántulajdona, nem követ el csendháborítást, még nincs 9 óra, a telefonja szerint 47 decibellel szól a zene, nem hangos.” Panaszos ezzel szemben állította, hogy nem szólították fel a rádió lehalkítására, a jegyzőkönyvi meghallgatások során erre vonatkozó kérdésekre érdemben nyilatkozni az intézkedő rendőrök nem tudtak. A „hangos” zenehallgatás tekintetében a Járőrvezető többszöri kérdésre sem tudott úgy nyilatkozni, hogy az hangos volt. A rendőrök kizárólag a törvényi tényállást hangoztatták, a Járőrvezető végül a többszöri kérdésre úgy felelt, hogy „a zene hangereje alkalmas lehetett arra, hogy mások nyugalma zavarja.”

Megjegyzendő, hogy az objektív bizonyítékot szolgáltató zajszintmérő- decibelmérő telefonalkalmazást a szóban forgó ügyet három héttel megelőző ugyanazon bejelentés alapján foganatosított rendőri intézkedés tapasztalatai miatt használta Panaszos, amikor ua. bejelentés

ellenére semmilyen szabálysértés nem került megállapításra. Erre alapította Panaszos az esetleges **tévedését is**. Az applikációt és annak inkriminált időszakra vonatkozó adatait az elfogadott indítványra a Hódmezővásárhelyi Járásbíróság megtekintette, (tárgyalási jegyzőkönyv 13. old. 1. mondat), ennek ellenére **Végzés indokolásában nem – és más módon sem – adta indokát a mellőzése okára.**

Panaszos büntetlen előéletű, a terhére rótt szabálysértés elkövetését megelőző két éven belül szabálysértési felelősségét nem állapították meg.

A Bíróság elmarasztaló Végzésének lényegi indokai: „a vizsgált szabálysértés védett jogi tárgya a természetes személyek és a természet nyugalma, a közterületek rendje. Tényállási elemek tekintetében kijelenthető, hogy a jogalkotó – többek között – a lakott területek, a lakások használatának a zavartalanságát kívánja biztosítani. Szabálysértés, ha a zajkeltés lakott területen (közterületen), lakott területen lévő épületben vagy ahhoz tartozó telken következik be. Az elkövetés időpontja viszont nem tényállási elem, ebből fakadóan a csendháborítás megvalósulhat bármikor, így világos nappal is”

„A bíróság szerint a Szabálysértési Hatóság határozatában helyesen rögzítette, hogy csendháborítás során a zajkeltés leggyakrabban emberi hanggal [...] valósul meg, mely nincs időkorláthoz kötve, így természetes, hogy nappal magasabb szintű zajt tűr el az ember, mint az éjszakai pihenés időszakában. A szabálysértés elbírálásánál mindenekelőtt azt kell figyelembe venni, hogy a zajkeltés indokolt vagy indokolatlan volt-e. Nincs olyan jogszabály, amely megengedné, hogy valaki olyan zajt okozzon indokolatlanul, amivel mások nyugalma zavарhatja”

Megjegyzendő, hogy a Szabálysértési Hatóság Határozata tényként rögzíti, hogy: „a Szabálysértési Hatóság álláspontja szerint egy több főből álló társaság hangos beszélgetése, italozása, valamint az e során történt hangos zenehallgatás nem szolgáltat okot az indokolt zajkeltésre.” Ezzel szemben a Bíróság Végzése már „italozást” nem említ – mivel erre vonatkozó adat egyik eljárás során sem merült fel –, a zenére vonatkozó objektív adatot viszont figyelmen kívül hagyta, ezzel szemben szubjektív, ellentmondásos, szabálytalanul beszerzett, orientált és manipulatív bizonyítékokra alapította Ítéletét.

„A bíróság osztja továbbá a Szabálysértési Hatóság álláspontját, miszerint jelen ügyből kifolyólag a hatóság nem tartotta relevánsnak, hogy a 2024. június 04 napján történt rendőri intézkedést három héttel (2024.05.14.) megelőzően, mivel zárult az akkori rendőri intézkedés... A bíróság szintén rögzíti, hogy ahhoz, hogy a csendháborítás megvalósuljon két feltétel együttes fennállása szükséges. Egyrészt kell, hogy mások nyugalma panaszra okot adó módon megzavarja a zajkeltés, mely érzékszervileg bárki számára hangos, valamint, hogy a zajkeltés indokolatlan legyen. A feljelentés és a 3. tanú vallomása alapján egyértelműen megállapítható Panaszos részéről az indokolatlan zajkeltés, amely bejelentés (küldési napló) és a két rendőr tanú egybehangzó vallomása alapján is alkalmas volt a nyugalom megzavarására.

„A bíróság osztja a jogértelmezés azon álláspontját, miszerint a zaj okozása, annak nagysága objektív kategória, a hatályos jogszabályok azonban nem tartalmazzak minden zajra vonatkozóan megengedett határértéket. A Szabs. tv. a szubjektív tűréshatárt elérő zaj okozást minősíti jogellenesnek. Lévéen, hogy a jogszabály megelégszik a zavarásra való alkalmassággal, azt sem kellene bizonyítani, hogy a zajkibocsátás ténylegesen zavarta-e mások nyugalma, habár ez fel sem merül jelen szabálysértés kapcsán, tekintve, hogy állampolgári jelzés érkezett a rendőrséghez a segélyhívószámon keresztül. [Nagykommentár a

szabálysértésekről, a szabálysértési eljárásról és a szabálysértési nyilvántartási rendszerről szóló 2012. évi II. törvényhez]. A fentieken túl a csendháborítás szabálysértés gondatlanul is elkövethető.”

Panaszos álláspontja szerint ezzel szemben a gondatlan elkövetés nehezen értelmezhető tekintettel a zajszintmérő tudatos alkalmazására.

Nem fogadta el a Bíróság a tévedésre vonatkozó hivatkozást, „*mivel minden eset egyedi elbírálás alá esik, így nem hasonlítható össze jelen szabálysértési cselekmény a három héttel ezelőttivel.*” Ezzel szemben épp a korábbi rendőri intézkedés és annak eredménye vezetett – Panaszos álláspontja szerint – a tévedéshez (a lentebb részletesen kifejtettek szerint).

b) jogorvoslati lehetőségek kimerítése

A Szabs. tv. 116. § (3) bek. alapján a kifogás elbírálása tárgyában hozott ügydöntő Végzés ellen fellebbezésnek nincs helye.

Utal rá Panaszos, hogy a bíróság határozatával szemben rendes jogorvoslat nem volt igénybe vehető, ezért a tisztelt Bírósági titkárral szemben elfogultságot jelentett be rendkívüli jogorvoslatként, azonban azt egy másik tisztelt Bírósági titkár 2.Szve.7/2025/2. számú Végzésével elutasította.

Panaszos továbbá jegyzőkönyv-kijavítási kérelmet is előterjesztett, azonban azt a Szegedi Törvényszék 1.Szef.2/2025/3. számú Végzésével szintén elutasította.

c) alkotmányjogi panasz benyújtásának határideje

A kifogás elbírálása tárgyában hozott 1. Szk.101/2024. számú ügydöntő Végzést a **2025. január 10-én** megtartott nyilvános tárgyalás után hirdették ki, és indoklást nem tartalmazó okiratban kézbe adták át.

Az indoklást is tartalmazó ua. számú Végzést 2025. február 10-én – január 10-i dátummal – a Panaszos Ügyfélkapu tárhelyére expedálta a Hódmezővásárhelyi Járásbíróság.

Panaszos álláspontja szerint a Bírói döntéstől számított 60 nap 2025. március 11-ig áll nyitva előtte, azonban Kérelmét már 2025. március 10-én elektronikus kapcsolattartás útján expedálta az illetékes Járásbíróságnak. Az Abtv. 30. § (1) bekezdése szerinti határidő megtartásra került.

d) az indítványozó érintettségének bemutatása

Az alkotmányjogi panaszban támadott jogszabály alkalmazásával hozott bírói döntés Panaszos jogait és érdekeit érinti. A Szabálysértési eljárásában Panaszos eljárás alá vont személyként, illetve a kifogásolt döntés folytán elkövetőként vett részt, rá nézve a döntés rendelkezést tartalmaz, illetve jogára, kötelezettségére, magatartása jogszerűségére a bíróság döntése kiterjed. Panaszost 26.000.- Ft. pénzbírsággal sújtották.

2. Az alkotmányjogi panasz benyújtásának érdemi indokolása

a) Az Alaptörvény megsértett rendelkezéseinek pontos megjelölése

a/1) az Abtv. 26. § (1) vonatkozásában:

B) cikk (1) Magyarország független, demokratikus jogállam.

E) cikk (2) Magyarország az Európai Unióban tagállamként való részvétele érdekében nemzetközi szerződés alapján – az alapító szerződésekből fakadó jogok gyakorlásához és kötelezettségek teljesítéséhez szükséges mértékig – az Alaptörvényből eredő egyes hatásköreit a többi tagállammal közösen, az Európai Unió intézményei útján gyakorolhatja. Az e bekezdés szerinti hatáskörgyakorlásnak összhangban kell állnia az Alaptörvényben foglalt alapvető jogokkal és szabadságokkal, továbbá... **(3)** Az Európai Unió joga – a (2) bekezdés keretei között – megállapíthat általánosan kötelező magatartási szabályt.

T) cikk (3) Jogszabály nem lehet ellentétes az Alaptörvénnyel.

I. cikk (3) Az alapvető jogokra és kötelezettségekre vonatkozó szabályokat törvény állapítja meg. Alapvető jog más alapvető jog érvényesülése vagy valamely alkotmányos érték védelme érdekében, a feltétlenül szükséges mértékben, az elérni kívánt céllal arányosan, az alapvető jog lényeges tartalmának tiszteletben tartásával korlátozható.

XIII. cikk (1) Mindenkinnek joga van a tulajdonhoz...

XV. cikk (1) A törvény előtt mindenki egyenlő. Minden ember jogképes. **(2)** Magyarország az alapvető jogokat mindenkinnek bármely megkülönböztetés, [...] nélkül biztosítja.

XXVII. cikk (1) Mindenkinnek, aki törvényesen tartózkodik Magyarország területén, joga van a szabad mozgáshoz...

b/1) A megsemmisíteni kért jogszabály, jogszabályi rendelkezés alaptörvény-ellenességének indokolása

Ismerve és elfogadva, hogy az Alaptörvény VI. cikk (2) szerint az állam jogi védelemben részesíti az otthon nyugalmát, azonban az ezt biztosítani hivatott Szabs.tv. kifogásolt rendelkezése – Panaszos álláspontja szerint – a következők miatt alaptörvény-ellenes.

A 2010. évi CXXX. törvény a jogalkotásról (továbbiakban: Jat.) szerint az Országgyűlés az Alaptörvény T) cikkében foglaltak végrehajtására, a jogállamiság követelményeinek a jogalkotás során történő magas szintű érvényesítése érdekében, a jogalkotó által kitűzött szabályozási célokat hatékonyan szolgáló, megalapozott jogszabályok kidolgozásának elősegítésére, továbbá annak érdekében, hogy a jog megismerhetőségének feltételei összhangban álljanak a XXI. század adta lehetőségeivel, alkotta meg a törvényt.

A Jat. 2. § (1) bekezdése rögzíti, hogy a jogszabálynak a címzettek számára **egyértelműen értelmezhető szabályozási tartalommal kell rendelkeznie**, A Jat. 2. § (4) bekezdése szerint a jogszabályok megalkotásakor biztosítani kell, hogy a jogszabály a) megfeleljen az Alaptörvényből eredő tartalmi és formai követelményeknek, b) illeszkedjen a jogrendszer egységébe, c) megfeleljen a nemzetközi jogból és az európai uniós jogból eredő kötelezettségeknek és d) megfeleljen a jogalkotás szakmai követelményeinek. A Jat. 2.§ (5) bek. alapján a jogszabályok megalkotásakor biztosítani kell, hogy a jogszabály ne tartalmazzon indokolatlanul olyan rendelkezést, amely a) a szabályozási cél eléréséhez nem feltétlenül szükséges, b) normatív tartalommal nem rendelkezik;

Az Alkotmánybíróság elvi élel többször rámutatott [pl.: 14/2024. (VII. 8.) Ab Határozat], hogy a normavilágosságra vonatkozó releváns gyakorlata szerint a normaszövegnek minden esetben meg kell felelnie a jogbiztonság követelményeinek, azaz világos, érthető és megfelelően értelmezhető normatartalom a normaszöveggel szemben alkotmányos követelmény.

Ettől eltérően a Szabs.tv. 195. §-ban szabályozott törvényi tényállás – Panaszos álláspontja szerint – önkényes jogértelmezést és - jogalkalmazást tesz lehetővé, mert teljes egészében szubjektív, mivel még objektív mérőműszerrel sem lehetett a vád ellen védekezni. Ebből kifolyólag objektív, mindenki által követendő, egzakt mércét nem tartalmaz. Az intézkedésre jogosult rendőrhatalóság is két különböző alkalommal másként ítélte meg az ugyanazon, rutinszerű mindennapi tevékenységet (és a zajsztintmérővel digitálisan beállított hangerőt).

A Bírósági Végzés jogi indoka is ellentmondásos az objektív és szubjektív elemek tekintetében, mert: „a bíróság osztja a jogértelmezés azon álláspontját, miszerint a zaj okozása, annak nagysága objektív kategória, a hatályos jogszabályok azonban nem tartalmazzak minden zajra vonatkozóan megengedett határértéket. A Szabs. tv. a szubjektív tűréshatárt elérő zaj okozást minősíti jogellenesnek. Lévé, hogy a jogszabály megelégszik a zavarásra való alkalmassággal, azt sem kellene bizonyítani, hogy a zajkibocsátás ténylegesen zavarta-e mások nyugalma, habár ez fel sem merül jelen szabálysértés kapcsán, tekintve, hogy állampolgári jelzés érkezett a rendőrséghez a segélyhívószámán keresztül.”

„A bíróság szerint a Szabálysértési Hatóság határozatában helyesen rögzítette, hogy csendháborítás során a zajkeltés leggyakrabban emberi hanggal [...] valósul meg, mely nincs időkorláthoz kötve, így természetes, hogy nappal magasabb szintű zajt tűr el az ember, mint az éjszakai pihenés időszakában. A szabálysértés elbírálásánál mindenekelőtt azt kell figyelembe venni, hogy a zajkeltés indokolt vagy indokolatlan volt-e. Nincs olyan jogszabály, amely megengedné, hogy valaki olyan zajt okozzon indokolatlanul, amivel mások nyugalma zavarhatja”

Panaszos álláspontja szerint megfoghatatlan, értelmezhetetlen és ellentmondásos, hogy a zajkeltés ugyan nincs időkorláthoz kötve, mégis más a nappali (mint jelen esetben) magasabb szintű zaj eltérése és más az éjszakai pihenés időszakában. Azonban semmilyen iránymutatást nem tartalmaz az elkövetési magatartás elkerülésére vonatkozóan.

Gyakorlatilag a szabályozás életszerűtlen, mert úgy is értelmezhető, hogy világos nappal tilos a közterületen, illetve a saját tulajdonban beszélgetni, ha ezzel kapcsolatban a Rendőrségre bejelentés érkezik.

Maga az Alkotmánybíróság a 73/2006. (XII.15.) Ab Határozatában már kimondta, hogy: „az Alkotmánybíróság úgy ítélte meg, hogy a szövegösszefüggésekre és a jogszabály gyakorlati fontossága miatt – kerülendő, hogy egyáltalán ne legyen egy ideig „csendvédelmi” szabálysértési tényállás – a Szabsr. 6. § (1) bekezdésének „és a megengedettnél nagyobb” szövegrészét 2007. március 1-jei hatállyal semmisíti meg, így kellő időt hagy a jogalkotó számára új, az alkotmányos követelményeknek megfelelő szabályozás megalkotására.

Sajnálatos módon ennek a jogalkotó a mai napig nem tett eleget, mert a 218/1999. Kormányrendelet 2012. április 15-ig hatályos 6. §-a a jelenleg hatályos Szabs. tv. 195. § törvényi tényállásával teljes egészében még mindig megegyezik.

Ezen állapotot mind a Rendőrhatalóság, mind a t. Hódmezővásárhelyi Járásbíróság a *Szabálysértési Nagykommentárral igyekszik reparálni*, amely azonban jogszabályi erővel nem

bír és – Panaszos álláspontja szerint – nem pótolhatja a Jogalkotás követelményét és a tiszta jogszabályi értelmezést. A Szabálysértési Nagykommentár ui. jogirodalmi/tudományos értelmezés, amely azonban kötelező erővel nem bír. (A szerzők mindegyike a Pécsi TE JTK oktatója.)

Megjegyzendő, hogy csakis üzleti alapon szerezhető be, kikölcsönzése kizárólag a Fővárosi Szabó Ervin- és a Miskolci II. Rákóczi Ferenc Könyvtárból lehetséges, 1-1 példányban.

Panaszos álláspontja szerint *a kifogásolt Szabálysértés törvényi tényállása nincs összhangban a Ptk. vonatkozó szabályaival*, ezáltal konkurál az otthon nyugalmát biztosítandó szabálysértési jog a tulajdonhoz fűződő joggal.

A Ptk. 5:23. § a tulajdonos a dolog használata során köteles tartózkodni minden olyan magatartástól, amellyel másokat, különösen a szomszédokat **szükségtelenül zavarná, vagy amellyel jogaik gyakorlását veszélyeztetné.**

A Ptk-hoz fűzött kommentár szerint: a használati jog gyakorlásának a határát esetenként, az adott tényállás függvényében lehet csak eldönteni. A bírói mérlegelés során a tulajdonos és mások (többnyire a szomszéd) méltányolható érdekeinek az összevetésére van szükség, ennek során a cél **a szükségképpen ütköző érdekek kiegyenlítése**, egyfajta érdekegyensúly megőrzése. Annak eldöntésénél, hogy a használati jog gyakorlása mikor éri el a szükségtelen zavarás szintjét, általánosságban abból lehet kiindulni, hogy a használat a helyi viszonyok ismeretében meghaladja-e a rendeltetésszerű használat kereteit, jelentősen korlátozza-e a másik tulajdonost a saját ingatlanának használatában.

A Szabs.tv. 253. §-ba *a Jogalkotó nem emelte be Az Európai Parlament és a Tanács (EU) 2016/343 irányelvét* (2016. március 9.) a büntetőeljárás során az ártatlanság vélelme egyes vonatkozásainak és a tárgyaláson való jelenlét jogának megerősítéséről annak ellenére, hogy az a szabálysértésekre vonatkozóan is tartalmaz rendelkezést, illetve a tisztességes eljáráshoz való joggal kapcsolatban minimumszabályokat határoz meg. Ez által – Panaszos álláspontja szerint – az Európai Unió Jogának nem felel meg a Szabs.tv. 253. §-a.

a/2) az Abtv. 27. § (1) vonatkozásában:

XV. cikk (1) A törvény előtt mindenki egyenlő. Minden ember jogképes. (2) Magyarország az alapvető jogokat mindenkinek bármely megkülönböztetés, [...] nélkül biztosítja.

XXVII. cikk (1) Mindenkinek, aki törvényesen tartózkodik Magyarország területén, joga van a szabad mozgáshoz...

XXVIII. cikk (1) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, észszerű határidőn belül bírálja el. (2) Senki nem tekinthető bűnösnek mindaddig, amíg büntetőjogi felelősségét a bíróság jogerős határozata nem állapította meg. (3) A büntetőeljárás alá vont személynek az eljárás minden szakaszában joga van a védelemhez. (7) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy jogorvoslattal éljen az olyan bírósági, hatósági és más közigazgatási döntés ellen, amely a jogát vagy jogos érdekét sérti.

b/2) A megsemmisíteni kért bírói döntés alaptörvény-ellenességének indokolása

A Hódmezővásárhelyi Járásbíróság előtt folyamatban volt 1.Szk.101/2024/16. számú eljárás – Panaszos álláspontja szerint – alaptörvény ellenes a következők szerint.

Az eljárás nem felelt meg az igazságosság, a tisztességes eljárás követelményének és az objektivitás megtartásának. Panaszos álláspontja szerint a t. Bírósági titkár az ügy kimenetelét előre eldöntötte, amely egyfelől sérti a bizonyítékok szabad értékelésének elvét, másfelől az ártatlanság védelmének és a védekezés jogának alapvető törvényi garanciáit, amely önkényes döntéshozatal veszélyét rejti magában, és az ügy érdemi elbírálására is kihatással volt. Megjegyzendő, hogy az elfogultságot egy másik Bírósági titkár bírálta el. Panaszos álláspontja szerint a Bírósági titkár még nem bírói státuszú, kinevezés hiányában ezáltal nincs abban a helyzetben, hogy valóban objektív és elfogulatlan döntést hozzon egy másik Bírósági Titkár elfogultságával kapcsolatban a kollegiális viszony miatt. (Az elfogultság részletes indokolását a mellékletben szereplő indítványok tartalmazzák.)

A Panaszos álláspontja szerint a t. Bíróság nem adott megnyugtató és kimerítő választ a Szabs.tv. 83. § e) pontjára hivatkozott **büntethetőséget kizáró akadály fennállására**.

A 29. § (1) bekezdés h) pont szerint ugyanis a Btk. általános részében meghatározottakat is alkalmazni kell. Erre tekintettel a Btk. 15. § d) pontja szerint kérte Panaszos elbírálni, hogy a Btk. 20. § (2) bekezdése szerint abban a TÉVES feltevésben volt, hogy ez a cselekménye a társadalomra nem veszélyes, és erre a három héttel korábbi rendőri intézkedésről aznap általa megismert Rendőrkapitányi Határozat miatt alapos oka volt. (Akkor a kiérkező rendőrök szabálysértést nem tapasztaltak.)

A t. Bíróság álláspontja szerint: *mivel minden eset egyedi elbírálás alá esik, így nem hasonlítható össze jelen szabálysértési cselekmény az azt megelőzővel (három héttel ezelőttivel). Nem tudja bíróság figyelmen kívül hagyni azt a tényt sem, hogy eljárás alá vont személy – a kizárási indítvány tartalma szerint is, és maga által sem vitatottan –, aktív éveiben a Szegedi Rendőrkapitányság hivatásos állományú tagjaként szolgált.*

Panaszos álláspontja ezzel szemben, hogy – határozott véleménye szerint - nincs relevanciája annak, hogy 2007 előtt hivatásos rendőri szolgálatból nyugállományba vonult, sőt Panaszos épp a hivatásából adódó ismereteinek birtokában vitatja a szabálysértés elkövetését, másrésztől a két szituáció – mint mindennapi rutintevékenység – szükségképpen térben és időben elkülönülő volta ellenére ua. tartalmú magatartást valósította meg, az első alkalommal kiérkező rendőrök ugyanis semmilyen jogsértést nem állapítottak meg, így Panaszosban azt a jogos tudattartalmat keltették, hogy helyesen, jogszabálysértés nélkül jár el.

Ezért tévedésére alapos okként szolgálhatott az a lényeges körülmény is, mely szerint a csendháborítás kérdésben maga a Rendőrhatóság is bizonytalan volt, ahogyan azt az egymástól merőben eltérő rendőri intézkedések is mutatják, bár Panaszos csak az első rendőri intézkedést tartja szakszerűnek, körültekintőnek, arányosnak és objektívnek. A Panaszos a jogtalan zajkeltés elkerülése érdekében még a lentebb kifejtett zajsztímmérőt is használta az első rendőri intézkedés után, elkerülve ezzel a Bejelentő esetleges zavarását. Ilyen körülmények között a Panaszostól nem volt elvárható, hogy a Rendőrkapitánytól kapott válasz alapján (mert jogsértés nem történt) a jóváhagyott viselkedéstől – amit maga sem tart jogsértőnek – eltérő magatartást tanúsítson.

Megjegyzendő, hogy a Szabs.tv. 23. § (1) bek. d) pontja alapján, ha az eljárás alá vont személyt pénzbírsággal sújtható szabálysértés miatt legalább két ízben jogerősen felelősségre vonták, az újabb pénzbírsággal büntethető szabálysértés miatt hatvan napig terjedő szabálysértési elzárás büntetés szabható ki. Panaszos álláspontja szerint ebben az esetben is értékelni szükséges az előző szituációt, mint ahogy alaposan meg kellett volna vizsgálni a korábbi rendőri intézkedést is.

A szóban forgó *Végzés nem adta indokát*, hogy az elfogadott indítványra (tárgyalási jkv. 13. old. 1. mondat) a Bíróság által megtekintett applikációt és annak inkriminált időszakra vonatkozó objektív bizonyítékot szolgáltató zajszintmérő- decibelmérő telefonalkalmazást miért nem fogadta el, illetve miért mellőzte annak figyelembevételét. A Járőrvezető testkamerájának bekapcsolása, azonban a rögzítés hiánya – mint releváns adat – szintén nem került értékelésre, amely a rendelkezésre álló decibelmérő eredményén túl szintén bizonyíthatna volna, hogy a rádió nem volt hangos.

A Szabálysértési Hatóság a fegyveregyenlőség elvét sértve az elsődleges bejelentést tartalmazó küldési naplót nem küldte meg Panaszos részére annak ellenére, hogy az minősített adatot nem tartalmaz. A Szegedi Rendőrkapitányság Szabálysértési Hatósága 2024.07.01-én 11óra 13 perckor Panaszost e-papír beadványára ezzel kapcsolatban arról tájékoztatta, hogy iratbetekintési kérelmét a Hódmezővásárhelyi Rendőrkapitányság Szabálysértési Hatóságának megküldte. Az illetékes szabálysértési Hatóság 2024. 08.27-én látta el időbélyegzővel a küldési naplót, Tanú3 jegyzőkönyvét 2024.08.28-án hitelesítette. Csak az utóbbit expedálták Panaszosnak. E miatt Panaszos nem tudott ezen információ hiányában alaposan felkészülni, ezáltal a védelemhez/védekezéshez való joga sérült, amelyet az Alaptörvényen kívül a Szabs.tv. 34. § (1) és (2) bekezdése is biztosítanak számára. Bejelentő szavait ui. – figyelmeztetések nélkül – úgy rögzítették, hogy: „Kiszólt nekik, de kinevették.” Ezen állítás valóságtartalmát a bizonyítási eljárás során panaszosnak nem volt módja cáfolni, de a bíróság belső meggyőződésének kialakításában szerepet játszhatott.

A Szabs. tv. 110. § (2) bek. alapján a Bíróság tárgyalása nyilvános. Panaszos álláspontja szerint nem a Be. szerinti „büntetővégzést” nevesít a Szabs.tv., azaz nem csupán az iratok alapján hozhatta volna meg Végzését, mert tárgyalás tartását tartotta a t. Bíróság is szükségesnek. Panaszos álláspontja szerint a t. Bíróság aktusa a nyilvános tárgyalás ismérveinek és követelményeinek nem felelt meg.

Sajnálatos módon a tárgyalásra kizárólag a Szabálysértési Hatóság előtt meg nem hallgatott tanút idézte t. Bíróság a Panaszos indítványára. Panaszosban és Képviselőjében fel sem merült, hogy a Szabs.tv. 111. § utolsó fordulata (felhívja a tanúkat a tárgyalóterem elhagyására) ellenére Bejelentő, illetve az intézkedő rendőrök részére nem kerül idézés kibocsátásra. Ez által a Szabs.tv.113. § alapján szintén sérült a védelemhez/védekezéshez való jog, mert Panaszos képviselője – többek között – a tanúkhöz kérdést intézhetett volna az ellentmondások feloldása céljából, illetve a Tanú3 (Bejelentő) inkriminált időpontban végzett tevékenységéről. Mivel a Bejelentés (küldési napló) azt rögzíti, hogy „garázs előtt isznak és hangoskodik 3 férfi”, ezért szükségesnek tartotta Panaszos tisztázni, hogy a bejelentésében miért nem esett szó zenehallgatásról? A Feljelentés pedig azt tartalmazta a Csendháborítással kapcsolatban, hogy: *a garázból zene hallatszódott ki [...] a garázsban szóló zenét sem volt hajlandó lehalkítani, mondván „ez nem közterület, ez a saját garázsa, magántulajdona, nem követ el csendháborítást, még nincs 9 óra, a telefonja szerint 47 decibellel szól a zene, nem hangos”*. Ebből következően az intézkedő rendőrök pedig nem tudtak hangos beszélgetésről nyilatkozni, mert a kiérkezésüket követően velük folyt a kommunikáció. Előtte a hangos beszédre vonatkozóan adatgyűjtést, bizonyítékok beszerzését bizonyítottan nem végeztek. Az erőltetett intézkedés okán kizárólag a rádióhallgatásba tudtak belekötni, azonban annak hangerejére vonatkozóan – korábbi tapasztalatok miatt – objektív mérőadat állt rendelkezésre. A járőrvezető tanúvallomásaiban – a feljelentéstől eltérően – arról számolt be, hogy a rádió 43 decibellel szólt. Köztudomású, hogy az átlagos beszéd 5 méterről 45 decibel, az emelt hangú beszéd 51 decibel, a hangos 57 decibel, a kiabálás pedig 63 decibel. Az is megjegyzendő, hogy – a feljelentés

tartalmától eltérően – a rendőrök Panaszost nem szólították föl a hangerő lehalkítására, és a helyszínt úgy hagyták el, hogy a rádió ugyanazon a hangerőn bekapcsolva maradt. Erre bizonyíték, hogy a feljelentést író Járőrtárs tanúvallomásában Panaszosnak arra a kérdésére, miszerint „Ha Ön szerint felszólítás ellenére folytattam a szabálysértést, akkor miért nem foganatosítottak velem szemben kényszerítő eszközt vagy előállítását?”, Járőrtárs a következő választ adta: „Nem láttuk indokoltnak olyan mértékben a csendháborítást, hogy elő legyen állítva az úr, ezért készítettünk szabálysértési feljelentést.” Járőrvezető pedig ugyanerre a kérdésre a következőt nyilatkozta: „Mert tulajdonképpen az intézkedést eredményesen lezártuk.” Panaszos: „Úgy, hogy a zene maradt ugyanazon a hangerővel?” Járőrvezető: „Nem emlékszem.” A Járőrvezető jegyzőkönyvi meghallgatása során Panaszos többszöri kérdésére „hangos” zenéről nyilatkozni nem tudott, a „hangos” szót egyáltalán nem mondta ki még arra a többszöri kérdésre sem, hogy „Hangos volt-e a zene?”, kizárólag a törvényi tényállást ismételte. Jegyzőkönyvben megerősítette, hogy végső soron azért tesz feljelentést, hogy az előadó döntse el, hogy történt-e csendháborítás. Ez is a hatóság bizonytalanságát erősíti meg a szóban forgó kérdéskörben. Megjegyzendő, hogy a három fős társaságból kizárólag Panaszost jelentették fel, aki ráadásul a saját garázsában ült, ahogy azt a fedélzeti kamera rögzítette.

A védelemhez/védekezéshez való jog abban is nagymértékben sérült, hogy a Szabálysértési Hatóság nem értesítette Panaszost Tanú3 utcán történő jegyzőkönyvi meghallgatásáról. Ekkor még bizonyítottan nem kérte Tanú3 az adatainak zártan kezelését, mert erről csak a meghallgatás során nyilatkoztatták. Amennyiben a Hatóság tagja mégis szükségesnek tartotta, hogy Panaszos ne legyen jelen a meghallgatáson – bár a Bejelentő és a Panaszos látásból ismerik egymást –, akkor Panaszos már akkor meghatalmazhatta volna jelenlegi Képviselőjét, aki – Panaszos helyett – kérdéseket tehetett volna fel a Bejelentőnek a fent megjelölt ellentmondások tisztázására. Ezt a nyilvános tárgyaláson pótolta volna Panaszos képviselője, azonban értesítés, ill. idézés hiányában erre nem kerülhetett sor. Panaszos és Képviselője tisztázni látták volna szükségesnek, hogy a hangoskodás alatt konkrétan mit értett a Bejelentő? Történt-e kiabálás? Hallott-e egyáltalán zenét? Mert a bejelentésben zenét egyáltalán nem említett, a Feljelentésben is csak hangoskodás szerepel a Bejelentő által, a zene „kihallatszódását” csak a rendőrök észlelték. Továbbá a törvényi tényállás, illetve a nagykommentár „mások nyugalma” írja le, azaz – Panaszos álláspontja szerint – a t. Bíróságnak vizsgálnia kellett volna a 60 lakásos társasházban kizárólag egy fő Bejelentő- és nagyfia által az adott időpontban (világos nappal) végzett tevékenységet (Mit csinált a bejelentés időpontjában? Lepihent-e előtte? Ha igen, miért kellett lepihennie ilyen korán?), továbbá a szubjektív zajérzékenységüket is, mert állítását senki más nem támasztotta alá, a kikerülő rendőrök sem tudtak hangos zenéről, ill. hangos beszédről nyilatkozni. Fentebb kifejtettek szerint ezért szubjektív megítélése szerinti konkrét bizonyító erőt tulajdonított ennek t. Bíróság, mert mindezek ellenére aggálytalanul fogadta el a bejelentést és Bejelentő manipulatív kérdésre adott tömör válaszát, ellenben ezt a tárgyaláson tételesen cáfolta Panaszos és Képviselője.

Panaszos e körben megjegyzi, hogy a t. Bíróság a beadványára megküldte részére a kért küldési naplót és Tanú3 kihallgatásáról készült eredeti jegyzőkönyvet azzal, hogy **a szabálysértési hatóság eljárása során amennyiben a tanú az adatainak zártan történő kezelését kéri, akkor azt a hatóság a tanú meghallgatásáról készült jegyzőkönyvben rögzíti, az elrendeléséről külön végzést nem hoz.**

Panaszos ezzel ellentétes álláspontja szerint a Szabs.tv. 63. § (3) bek. a) pontja kifejezetten a szabálysértési hatóság, illetve a bíróság részére Végzésben történő döntést határoz meg, amely – sajnálatos módon – nem történt meg annak ellenére, hogy Tanú3 nyilatkozatát a Szabs.tv. 57. § (3) bek. utolsó fordulata szerint a Panaszos eljárási jogának lényeges korlátozásával szerezték meg indokolás nélkül. **Ezen nyilvánvaló törvénytisértést a t. Bíróság – sajnálatos módon –**

nem észlelte, így orvoslására sem tudott intézkedni. Megjegyzendő, hogy a Rendőrhatalósági eljárás- és tájékoztatás alapján érdekes jogkérdést észlelt Panaszos, amelyre ez idáig semmilyen választ nem kapott az érintett Bíróságoktól. Az adatok zártan kezelésének egyik esetkörében ui. a Szegedi Rendőrkapitányságon foganatosított tanúmeghallgatások során - amelyet továbbra is jogszabálysértőnek minősít Panaszos a kizárás miatt - jelen lehetett akkor is, amikor már a tanúk adataiknak zártan kezelését kérték (Jegyzőkönyvek), mert – a kizárt szegedi Szabálysértési Hatóság akkori tájékoztatása szerint – nem minősített adatról tettek vallomást. Ennek tisztázását is szükségesnek ítélte Panaszos a fentiek miatt, mert Bejelentő vélhetően nem védett státuszú tanú. Az adatok zártan kezelésének esetkörét Panaszos szükségesnek tartja részletesebben szabályozni, mivel Bejelentővel egy közös társasházban laknak – bár a neve nem ismert a fentiek miatt – akivel naponta találkozhatnak, köszönnek egymásnak, direkt konfliktus kialakulása kizárt, azonban Panaszos eljárási joga ezáltal lényegesen szűkül, emiatt a fegyveregyenlőség elve – INDOKOLATLANUL – csorbát szenved.

Továbbá a Nagykommentár egyértelműen rögzíti, hogy pl.: a délutáni órákban az éjszakai műszakra készülő szomszéd nem tud pihenni a „bömbölő” házimozi rendszertől. A fentebb kifejtettek miatt ilyen zajszint bizonyítottan nem volt, másrésről ebben az időszakban Bejelentő általában és az adott napon is vacsorát készített (klopolt, húst és egyéb ételt süített, stb.) és TV-t nézett Bejelentő, mint ahogy ezen időszakban mindig is így tett. Az ezt alátámasztó bizonyítékokat (pl.: fényképfelvétel felajánlását) t. Bíróság szintén nem vette figyelembe.

A fenti indokokon túl más okból is aggályosnak tartható, hogy értesítés híján Tanú3 jegyzőkönyvi meghallgatásán a Panaszos képviselője nem lehetett jelen, csupán az Előadó és a Bejelentő. A Jegyzőkönyv tanúsága szerint ugyanis „az előadó ismertette, hogy milyen ügyből kifolyólag hallgatják meg”. A Jegyzőkönyv konkrét kérdést nem tartalmazott, azonban – Panaszos szerint bárki által megállapíthatóan –, a Bejelentő valószínűleg irányított kérdést kaphatott, mert több, mint két hónappal később pontosan emlékezett arra, és jegyzőkönyvbe mondta, hogy „2024.06.04-én 20:32 órakor valóban bejelentést tettem a 112-n. A bejelentésem oka az volt, hogy három férfi iszogatót, hangoskodott és hangosan szólt a zene.” Ekkor nyilatkozik először Bejelentő zenéről, korábban, az első meghatározó benyomása során zenéről szó sem esett.

Itt igényel említést, hogy a Bíróság 2024. október 14. napján kelt átíratával felhívta Panaszost, hogy amennyiben tanúmeghallgatást kíván indítványozni, úgy a kézhezvételt követő 8 napon belül jelölje meg a tanúkat **név szerint**, valamint adja meg idézhető címüket, egyéb elérhetőségüket. Panaszos indítványozta is a Szabálysértési Hatóság által meg nem hallgatott tanúk meghallgatását, fel sem merült, hogy a többi érintett nem kerül idézésre. Egyebekben Panaszos megjegyezni kívánja, hogy Tanú3 Nevét, telefonszámát és egyéb elérhetőségét nem ismeri, mert ő adatainak zártan kezelését kérte, és a Bejelentő annyira zárkózott, hogy a lakókörnyezete egyáltalán nem ismeri (lakás bejárati ajtajára, levélszekrényre nincs kiírva a neve, csak a tulajdonos neve látható az említett helyeken). A Szabs.tv. 56. § (3) bek. alapján ezzel kapcsolatban a t. Bíróságra hárul feladat.

■ tanú tekintetében a t. Bíróság indokolása rögzíti, hogy *elutasította a Panaszos bizonyítási indítványát, mivel az az eljárás indokolatlan elhúzódását eredményezte volna, és eltérő tényállás megállapításához nem vezetett volna, különös tekintettel arra is, hogy eljárás alá vont személy a tárgyalást megelőző napon értekezett ■ aki írásbeli vallomását akkor megtehetette volna, és melyet eljárás alá vont személy a tárgyaláson benyújthatott volna.* Panaszos ezzel ellentétes álláspontja szerint írásbeli vallomást a Szabs.tv. 62/A. § (1) ill. (2) bek. alapján törvényesen kizárólag a Bíróság és a Szabálysértési Hatóság engedélyezhet. Az

eljárás indokolatlan elhúzódása tekintetében megjegyzendő, hogy a kifogás előterjesztése után 4 hónappal tűzte ki a t. Bíróság a tárgyalást.

Panaszos álláspontja szerint a t. Bíróság által döntő bizonyítékként megjelölt bejelentés (küldési napló) és Feljelentés – a fentiekén túl – kizárólag a szabálysértési eljárás megindítását alapozhatták csak meg, azok döntő bizonyítékként történő értékelése – Panaszos álláspontja szerint – törvényben kizárt, mert azok a Szabs.tv. 62. § (3) bekezdésben meghatározott figyelmeztetések nélkül születtek. A kifogás előterjesztése miatt azonban a Szabs. tv. 56. § (1) bek, illetve a 112. § (2) bek. alapján a Szabálysértési Hatóságnak, illetve a Bíróságnak eredményes bizonyítási eljárást kellett volna lefolytatni éppen ezen dokumentumok valóságtartalmának alátámasztására, igazolására. Ehhez a bárki által érzékelhető és egymásnak feszülő ellentmondásokat fel kellett volna oldani a történeti tényállás tisztázásával, és azt kellett volna beilleszteni a törvényi tényállásba. Panaszos ui. épp azért kérte tárgyalás tartását, hogy a tisztelt Bíróság a Szabs. tv. 110. § (2) bek. alapján nyilvános tárgyaláson, tisztességesen és pártatlanul folytassa le a bizonyítási eljárást és objektíve vegye figyelembe mind a terhelő, mind a mentő körülményeket a Szabálysértési Hatóság manipulatív és erőltetett eljárásával szemben, amelyet Panaszos képviselője a tárgyaláson részletesen kifejtett.

A t. Bíróság azon álláspontjával, mely szerint *a Szegedi Rendőrkapitányságot a határozat az ügy elbírálásából, vagyis a végleges döntés meghozatalából zárta ki, ekképpen nem volt törvénysértő az az eljárási cselekmény, mellyel a két rendőrtanú meghallgatását foganatosították*, Panaszos nem tud egyetérteni. A Szabs.tv. 46. § (3) bek. alapján ui.: **nem járhat el az ügyben** az a szabálysértési hatóság és bíróság, **amelynek vezetőjével szemben** az (1) bekezdésben meghatározott kizárási ok áll fenn. Maga a kizárásról rendelkező Határozat indokolása 2. oldal alulról a 8. sortól is azt rögzíti, hogy: a Szabs. tv. vonatkozó rendelkezése szerint **a szabálysértési ügyintézésben nem járhat el** az a szabálysértési hatóság, melytől az ügy elfogulatlan megítélése, elbírálása nem várható. Panaszos álláspontja szerint köztudomású tény, hogy az a Hatóság/Bíróság, amelyet az ügyből (ügyintézésből) kizártak, eljárási cselekményt sem végezhet. Ezt támasztja alá a Szabs. tv. 46. § (2) bekezdése, amely kizárólag a hivatali hatáskörében tudomására jutott szabálysértés miatti feljelentést engedi meg a kizárt hatóság tagja számára.

A jegyzőkönyv-kijavítást elutasító Határozat fellebbezése során Panaszos felhívta a közvetlen hatály elvét, melynek lényege, hogy a magánszemélyek az uniós jogra nemzeti bíróságaik előtt közvetlenül hivatkozhatnak, és kérhetik, hogy a nemzeti bíróság döntését az uniós jogra alapozza (Pfeiffer és társai ítélet, C-397/01-C-403/01, 103. pont és Association de médiation sociale ítélet, C-176/12, 31. pont).

Az uniós jog elsőbbsége elvének alapján, amennyiben az uniós jog valamely normája és a tagállam nemzeti joga ellentétes, a bíróságok az uniós jogba ütköző hazai jogszabály helyett a közösségi (uniós) normát kötelesek alkalmazni (C-6/64 Costa v. ENEL ügy).

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (harmadik tanács) 2022. december 8. ezen esetkörben kimondja:

A büntetőeljárás során az ártatlanság vélelme egyes vonatkozásainak és a tárgyaláson való jelenlét jogának megerősítéséről szóló, 2016. március 9-i (EU) 2016/343 európai parlamenti és tanácsi irányelvnek az Európai Unió Alapjogi Chartája 47. cikke második bekezdésével és 48. cikke (2) bekezdésével összefüggésben értelmezett 8. cikke (1) bekezdését a következőképpen kell értelmezni: azzal ellentétes az olyan nemzeti szabályozás alkalmazása, amely lehetővé teszi a nemzeti bíróság számára, hogy a vádlott bűnösségét vagy ártatlanságát megállapító határozatot, amennyiben a büntetőeljárás bírósági szakaszában nincs lehetőség valamely terhelő tanú kihallgatására, az említett tanú ezen eljárás nyomozási szakaszában bíró előtti kihallgatáson, azonban a terhelt és az ügyvédje távollétében tett tanúvallomására alapítsa,

kivéve, ha alapos okkal igazolható a tanú távolmaradása a büntetőeljárás bírósági szakaszában, ha a tanú vallomása nem képezi a vádlott elítélésének kizárólagos vagy döntő elemét, és ha elegendő ellensúlyozó tényező áll rendelkezésre a vádlott és ügyvédje számára az említett vallomás figyelembevételével okozott nehézségek ellensúlyozására.

Erre tekintettel – Panaszos álláspontja szerint – a Bejelentő tanúkénti meghallgatása és részére kérdések intézése nem lett volna mellőzhető, azonban ezen rendelkezés a Szabs. tv. 253. §-nak nem része, ezért ezzel a t. Bíróságok nem foglalkoztak.

Az Európai Parlament és a Tanács (EU) 2016/343 irányelve (2016. március 9.) 4. cikk, (1) alapján az ártatlanság védelmének megsértését is tapasztalta Panaszos.

A rendelkezés rögzíti, hogy a tagállamok megteszik a szükséges intézkedéseket annak biztosítására, hogy egészen addig, amíg a gyanúsítottak vagy a vádlottak bűnösségét jogszzerűen meg nem állapították, a hatóságok nyilvános nyilatkozatai, valamint az igazságügyi határozatok – a bűnösséget megállapító határozatokat kivéve – ne utaljanak az említett személyekre úgy, mintha bűnösök lennének.

Ezzel szemben – sajnálatos módon – pl.: a t. Bíróság 2024. december 02-án kiadmányozott dokumentumában, és további valamennyi dokumentumokban szó szerint ez szerepel: *A csendháborítás szabálysértés elkövetése miatt Dobó Márton András ellen indított kifogásos szabálysértési ügyben tájékoztatta a bíróság az eljárás alá vont személyt...*

c) Annak bemutatása, hogy az állított alapjogsérelem a bírói döntést érdemben befolyásolta, vagy a felmerült kérdés alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés

A kifogás elbírálása tárgyában hozott I.Szk.101/2024/16. számú ügydöntő végzés a Panaszos szabálysértést elkövető magatartását megállapította és emiatt pénzbüntetéssel sújtotta. Panaszos ezzel nem ért egyet és fellebbezés lehetőségének hiányában fordult a tisztelt Alkotmánybírósághoz. A döntéshez – Panaszos szerint – mind az érintett jogszabályhely alaptörvény-ellenessége, mind a tisztességes bírósági eljáráshoz való jog sérülése is hozzájárult.

A Bírósági eljárással kapcsolatban ezért Panaszos rá kíván mutatni, hogy a Hatóság Határozatában, illetve a t. Bíróság Végzésében még a konkrét elkövetési magatartás sincs megjelölve. Az indokolás csapong a zene és a beszéd között a felderítési és tényállási hiányosságok okán, amely nem Panaszos kötelessége. Megjegyezni kívánja Panaszos, hogy az Ő nyugalma viszont az zavarja, ha indokolatlanul és többször rá hívják a rendőrséget és ezzel zaklatják a bizonytalan jogi szabályozás okán, ezzel sötét történelmi idők idéződnek fel. A mai digitális világban még egy hangrögzítés sem készült sem a Bejelentő részéről, sem a Rendőr testkamerája által.

Panaszos azt is a tisztelt Alkotmánybíróság tudomására kívánja hozni, hogy az általa is ismert Szabálysértési Nagykommentár leszögezi, hogy problematikus a szóban forgó szabálysértés, mert elbírálása rendkívül aggályos. A természetes személyek közvetlen zajkeltésére valóban nincs meghatározott határérték, azonban Panaszos a 73/2006. (XII.15) AB Határozat alapján jelölte meg bizonyítékként a decibelmérő alkalmazást, mert épp a kommentár rögzíti, hogy a megengedett zajszintek hiányos szabályozása miatt a mérési eredmény orientáló tényező. (Irányadó: 284/2007. (X.29) Korm. rendelet)

A 73/2006. (XII.15) AB Határozat nem megengedhető magatartásnak a kiabálást rögzíti. A kommentár szerint az akkora zaj minősíthető tényállásszerűnek, ami mások nyugalma panaszra okot adó módon zavarja, illetve érzékszervileg bárki számára hangos. Az ebben való állásfoglalás roppant nehéz és VITATHATÓ, hiszen a zajérzékenység egyéni. Panaszos a fenti orientáló tényező alapján a csekély zajterhelés miatt, illetve kiabálás hiányában vitatta a

szabálysértés tényét, ennek ellenére t. Bíróság mégis prejudikálta az eljárás kimenetelét. Pedig egy jogállamban a normál beszélgetés nem lehet tényállásszerű elkövetési magatartás.

A Szabs. tv. adós az indokolatlan zaj meghatározásával is. (Ezt is a kommentár rögzíti.) Az elbírálás tehát szubjektív, de minden esetben vizsgálni kell a helyszínt, az időpontot, a zaj természetét és az eset összes körülményeit, amelyet – Panaszos szerint – a t. Bíróság bizonyítási eljárása során elmulasztott értékelni.

Mivel az ezekkel összefüggő indítványok elutasításra kerültek, ezért t. Bíróság nem tártá föl az eset összes körülményeit a predestinációja miatt. Ellenben Panaszos határozott álláspontja, hogy a szabálysértési törvény tényállásába nem illeszthető be a hangosnak nem definiált és kiabálásnak nem minősített két fő közötti beszélgetés, amely nem tiltott tevékenység. De ennek ellenére a t. Bíróság Panaszos oldalán mégis jogtalan hátrányt okozott azzal, hogy a saját tulajdonú garázs használatát úgy korlátozná, hogy abban nem lehet a bizonyítottan 43 decibellel szóló zenét sem hallgatni, illetve kiabálásnál jóval alacsonyabb szintű beszélgetést folytatni. Mindezeket – Panaszos szerint - körültekintő bizonyítási eljárással lehetett volna csak tisztázni a fentiek szerint.

Megjegyzi Panaszos, hogy a bírósági határozatok tárában mindösszesen egy jogerős bírósági Végzés lelhető fel, amelyben kizárólag Csendháborítás szabálysértést bírálnak el. A többi ezzel kapcsolatos Ítélet más bűncselekményekkel együtt került értékelésre. A történeti tényállásokban valahányszor üvöltő, ordító, kiabáló elkövetők magatartását ítélték meg a t. Bíróságok.

3. Egyéb nyilatkozatok és mellékletek

a) Nyilatkozom, hogy kezdeményeztem a Hódmezővásárhelyi Bíróságon az alkotmányjogi panasszal érintett bírósági ítélet végrehajtásának felfüggesztését a Szabs. tv. 147. § (10) bekezdés b) pontja alapján.

b) Alulírott az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény 52. § (5) bekezdésére és 57. § (1a) bekezdésére, valamint az Alkotmánybíróság ügyrendjéről szóló 1001/2013 (II. 27.) Tü. határozat 36. § (2) bekezdésére tekintettel az alábbi jognyilatkozatot teszem:

Kijelentem, hogy a jelen alkotmánybírósági panasz indítványommal összefüggésben nevem nyilvánosságra hozatalához hozzájárulok.

d) Az érintettséget alátámasztó dokumentumok egyszerű másolata (Mellékletek)

Tájékoztatom a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy az alkotmányjogi panaszt és tömörített fájl mellékleteit elektronikusan, Ügyfélkapumon keresztül küldöm meg a Hódmezővásárhelyi Járásbíróságnak 32 dokumentum és 138 oldal terjedelemben.

Kelt: [REDACTED] 2025. március 10.

Név: Dobó Márton András

Lakcím: [REDACTED]

Aláírás: Elektronikus kapcsolattartás útján, AVDH hitelesítéssel